

Велика сила

Василь Чухліб

Затишно жилося в Золотому бору і звірам, і птахам, і комахам. Кожен мав тут гарну оселю, кожному було що їсти, було що й пити.

Та одної горобиної ночі пронеслася над бором сильна буря. Хутко пронеслася, а стільки лиха накоїла, що й не переказати. Гілля на деревах поламала, поколошматила, чимало сосон з корінням повивертала, звірині хати, курені й хижки по лісу порозкидала.

Багато звірів, злякавшись бурі, покинули бір, забігли світ за очі. А зайця Кульбабку прикидало хмизом, він прийшов до тям аж уранці і ледве вибрався з-під гілляччя.

Золотого бору не можна було впізнати. Навкруги — завали бурелому, а на місці їхньої заячої хатинки — лише підвалини. Сів Кульбабка на підвалині та й важко задумався. Що йому тепер діяти? Почав гукати зайців, а у відповідь тільки сосни шуміли. Зайці-сміливці, мабуть, найпершими з лісу дременули. Де оце їх шукати? Піде він на розшуки, а як заблудиться? Та й не хочеться покидати Золотого бору. Раптом зайці-родичі повернуться, а його тут немає. А де ж він тепер житиме?

Така ошатна, світла хатинка була у них — з високим ганком, широкими вікнами, голубими віконницями. Усі нею милувалися, навіть Лисиця просилася на постій. Та хто ж її візьме, хитрюгу таку, хіба вгадаєш, що в неї на думці. Лисиця он під тією сосною в норі жила, а зараз сосна лежить на землі догори корінням, і нори не стало.

— О, я думав, що ми одні в лісі лишилися! — Кульбабка аж підскочив, почувши тоненький голосок. — Тут таке творилося, таке робилося! У нас криницю завалило, так я оце ходив до струмка по воду.

Перед ним з коромислом на плечах, на якому погойдувалися манюпуні відерця, стояв руденький Муравчик.

— І я думав, що один, аж ні! — зрадів Кульбабка. Та одразу засмутився: — Але у вас тільки криницю завалило, а я ось — без хатини, без прихистку.

— Діла!.. — наче зовсім дорослий, проказав Муравчик. — Ти зажди, я віднесу воду й дідуса свого покличу, старого Мураха

Старий Мурах не забарився. Неквапом оглянув те місце, де стояла колись заяча хатина, похитав головою:

— Діла!.. Скільки живу в Золотому бору, а такої бурі не бачив. Тобі, Кульбабко, ще повезло, цілий лишився.

— Цілий-то цілий, а що я один вдію? — бідкався заєць.

— Одному, звичайно, не мед, навіть ведмедю, — погодився Мурах. — Та зараз я пришлю сюди своїх майстрів.

Невдовзі галявина сповнилася мурашиними голосами. Велика бригада Мурах-будівничих прибула сюди з різноманітним інструментом. Зашварготіли пилки, задзвеніли сокири, застукотіли молотки, заспівали рубанки. Кульбабці аж ніяково було

— він такий великий, а дім йому ці маленькі Мурахи будують.

— Не хвилюйся, — помітив те старий Мурах. — Наші будівельники здавна в усіх краях відомі. Є в нас і теслі, і столяри і муляри, й покрівельники. А ще — землекопи, носильники, кравці женці — кого тільки немає в нашому великому роду!

Кульбабка разом із старим Мурахом допомагав то одним, то іншим майстрам. А руденький Муравчик носив будівельникам воду та березовий сік.

Хатина виростала на очах. Ось уже й гонтовий дах зведено і димар над ним виткнувся. Ось уже з димаря повився блакитний димок.

— Не хатинка, а лялечка! — примовляв старий Мурах, оглядаючи зроблене.

Радощам Кульбабчиним не було меж.

— Якби не ви!.. Якби не ви!.. — Він так розчулився, що більше нічого й сказати не міг.

— А так, — кивав головою старий Мурах. — Ти хоч великий та — один. А ми — маленькі, та нас — он скільки! Разом ми — велика сила!

Старий Мурах ще й голубі віконниці прилаштував на вікна

— Ну, щастя тобі, Кульбабко, в новій оселі! — побажав він. — Може, й рідня твоя повернеться. Бо який же то ліс — без зайців?

Мурахи-будівельники, позбиравши свої інструменти, вишикувались і закрокували до мурашника. Попереду біг руденький Муравчик, а позаду всіх повільно шкутильгав старий Мурах.